

Vaststelling van het briefport en regeling der aangelegenheden van de brievenposterij.
(Memorie van Beantwoording van het Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

bedrevenheid in strafwetgeving, en aangezien de zamenstelling der meeste waterschapscollegien, des te meer gevaar loopen, een louter willekeurig onderscheid van straffen te maken.

Het artikel noemt keuren of verordeningen van politie: om het karakter der bedoelde verordeningen aan te duiden; — en van daarmede gelijkstaande voorschriften: ten einde niet de wet schijne uitsluitend straf te bedreigen tegen hetgeen den naam van keure draagt. Nu kan wel voor het vervolg door de wet worden bevolen, dat de besturen der waterschappen hunne politie-verordeningen keuren noemen. Maar in deze wet uitsluitend van keuren te gewagen, zou onderscheidene oudere verordeningen, welke de wet toch, dewijl zij inderdaad keuren zijn, wil beschermen, krachteloos doen worden of blijven.

De bijvoeging: en van daarmede gelijkstaande voorschriften schijnt nog om eene andere reden noodzakelijk. In onderscheidene provincien zijn soms keuren, welker betrachting te verzekeren het doel der wet is, of niet voortgekomen van de waterschapsbesturen, maar van een hooger gezag, of in verordeningen van een hooger gezag opgenomen. Ook deze behooren, zooveel zij nog regel zijn, onder het bereik der wet te worden gebracht.

Voor het overige moeten de juiste perken der magt, om keuren te maken, worden aangewezen door de wet, welke het regt en de politie der waterschappen in het algemeen zal regelen. Hier komt het er op aan, bij afwachting dier wet, in eene oogenschijnlijke, dringende behoefte te voorzien.

De in het artikel van het ontwerp bepaalde straffen gelden zoo de overtredingen van de bestaande als die van de later te maken keuren. De regter zal dus alleen daarop te letten en zich niet in te laten hebben met de in de oude reglementen en keuren zelve voorkomende strafbepalingen, die als vervallen zijn te beschouwen.

Het ontwerp vermeldt alleen zulke straffen, die de kantonregter kan uitspreken. Hierdoor zal eene billijke rede tusschen misdrijf en straf verkregen, en de mogelijkheid tot eenen in polderzaken zoo gewichtigen spoed van beslissing geopend worden.

Ofschoon de wet van 9 October 1841 (Staatsblad n°. 42), art. 220 der vorige Grondwet volgende, melding maakt van »hooge en andere heemraadschappen, wateringten, waterschappen, dijk- en polderbesturen en andere dergelijke collegien», heeft dit ontwerp die benamingen niet behouden. Alle die collegien kunnen geacht worden aangeduid te zijn door de woorden: »besturen van waterschappen», welke de Grondwet thans uitsluitend bezigt.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
THORBECKE.

[XIII. 1-7.]

VERSLAG door de Algemeene Rekenkamer overeenkomstig art. 14 der wet van den 5den October 1841 (Staatsblad n°. 40) den Koning aangeboden omtrent het resultaat harer werkzaamheden over het jaar 1848, en ingevolge hetzelfde artikel dier wet aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal medegedeeld. [Dit Verslag is, met de begeleidende Koninklijke boodschap, onder dagteekening van den 7den Januarij 1850, en met vijf bijlagen, alleen voor de Leden gedrukt.]

[IV. 7.]

MEMORIE VAN BEANTWOORDING van het Verslag der Commissie van Rapporteurs voor het wets-ontwerp tot vaststelling van het briefport en regeling van de aangelegenheden der brievenposterij.

§ 1. Aan het verlangen der Regering omtrent eene behoorlijke regeling van het postwezen kon niet beter worden te gemoet gekomen, dan door het zorgvuldig onderzoek, hetwelk aan hare voordragt in de afdeelingen der Kamer ten deel viel. Zij heeft zich vele der raedegedeelde bedenkingen ten nutte gemaakt, om het ontwerp van wet dienovereenkomstig te wijzigen. Ten aanzien der overige zal zij trachten de nadere ophelderingen te geven, die kunnen strekken, om, ook in dat opzigt, het gemeen overleg te bevorderen.

§§ 2 en 3. De verdediging van het dusgenoemde monopolie

heeft, blijkens § 3, bij de meerderheid der leden eene zòò afdoende ondersteuning gevonden, dat men de aldaar bijgebragte argumenten zoude verzwakken, door die in andere woorden te herhalen. De Regering bepaalt zich alzoo tot de verklaring, dat zij geheel deelt in de wijze van beschouwing aldaar uitgedrukt. Slechts zal zij nog het een en ander bijbrengen wat haar toeschijnt tot nadere toelichting te kunnen dienen.

De bestaande wet is niet ontoereikende. De Regering gelooft zelfs met minder te kunnen volstaan, zoo als uit de voordragt blijkt. Door nieuwe bepalingen hieromtrent in de wet op te nemen heeft zij inzonderheid willen medewerken tot de opheffing van alle verordeningen van vreemden oorsprong.

Ook is het niet de onmogelijkheid der handhaving van de wettig bestaande verbods-bepalingen, welke het nemen van maatregelen tegen de sluikerij heeft belet. Het is er aldus mede gelegen: vroeger gevoelde men minder behoefte aan repressie, omdat het misbruik niet van die beteekenis was, dat daardoor een merkbare invloed op de ontvangsten werd uitgeoefend. Sedert weinige jaren eerst is dit veranderd; maar tevens waren de denkbeelden omtrent eene noodzakelijke hervorming van het postwezen, waaraan vòòr tien jaren nauwelijks iemand dacht, ook bij ons doorgedrongen. Dit gaf aanleiding tot het voornemen, om het tegengaan van het verboden brievenvervoer, en het nemen van maatregelen tot vermindering van het briefport en tot uitbreiding der middelen van postcommunicatie, met elkander te verbinden. Het was in allen gevalle slechts eene toegevendheid ten aanzien van het algemeen, die niet ten nadeele van het belang der schatkist mag worden uitgelegd, nu het tijdstip daar is, om in die verschillende opzigten handen aan het werk te slaan.

Wat voorts in andere landen geene aanleiding tot moeilijkheid geeft, zoo zelfs dat niemand aldaar er aan denkt om eenige mededinging voor het brievenvervoer toe te laten, kan bij ons wel niet als onuitvoerbaar worden beschouwd. Wanneer men het voorbeeld van andere landen inroept, en hen niet in de handhaving van het monopolie wil navolgen, dan geraakt men met zich zelve in tegenspraak. Ook in Engeland zijn de openbare vervoermiddelen zeer menigvuldig, en geschiedt er geenszins eene postverzending met elke gelegenheid. Londen en Liverpool verzenden aan elkander slechts twee malen in de 24 uren; en toch is de overtreding van het bestaande verbod, om buiten de postbrieven te vervoeren, een kwaad dat er thans zoo goed als niet bestaat.

Het blijvende cijfer van 8½ à 9 tonnen gouds zuivere opbrengst is volstrekt geen teeken van den minder nadeeligen invloed der sluikerij op de belangen der schatkist. Dat die opbrengst zich, niettegenstaande dien kanker, nog eenigermate heeft kunnen staande houden, is toe te schrijven aan de verbeteringen die van tijd tot tijd bij de administratie zijn ingevoerd, en die, terwijl zij het algemeen bevoordeelden, tevens hebben gestrekt om het inkomen der schatkist te stijven. Men denke slechts aan de maatregelen der laatste jaren omtrent de overlandmaal; aan die omtrent de Engelsche en Duitsche posten; omtrent de aangeteekende brieven; omtrent het daarstellen van onderscheidene nieuwe middelen van gemeenschap, enz. Maar dit alles belet niet, dat het verlies, hetwelk de administratie door het onwettig vervoer langs de spoorwegen en met de daarmede in verband staande transportmiddelen lijdt, eene inderdaad schrikbarende hoogte bereikt heeft, en nog van dag tot dag toeneemt. De navolgende opgave van den minderen ontvang gedurende de laatste acht of negen jaren, alléén op de briefwisseling tusschen tien kantoren, die aan of in de nabijheid der spoorwegen liggen, gelezen, zal dit uitwijzen, en tevens doen zien, hoe zeer het kwaad eenen trapsgewijzen voortgang heeft.

De opbrengst van het jaar 1840, toen zich de invloed der spoorwegen nog niet deed gevoelen, is daarbij tot punt van vergelijking genomen.

Er is minder ontvangen:

in 1841 ongeveer	f	1,400
» 1842	»	9,000
» 1843	»	27,000
» 1844	»	37,000
» 1845	»	43,000
» 1846	»	61,000
» 1847	»	70,000
» 1848	»	74,000

Dit betreft slechts de verzendingen tusschen tien kantoren, waaronder wel is waar de drie voornaamste zijn, over en weder; doch door het verlies over alle kantoren thans op f 125 à f 150,000 in het jaar te stellen, overdrijft men waarschijnlijk de zaak niet.